

Szerelem

„(Mítosz és utópia: az eredet azoké volt, és a jövő is azoké lesz, akikben női jelleg van.) Evelyne Bachellier”

(Roland Barthes: Beszédtöredékek...)

„Nem ő van itt, bassza meg, ez nem ő, elkéztünk” – fordult nyomban az ajtó felé Anti csalódottan, pedig jóformán még be sem léptünk a pékségbe. Aztán mást gondolhatott, mert mégis a pultnál álló huszonéves nőhöz lépett: „Cao, imaš nešto slano?” Az ablak mellett futó zsírfoltos asztalra könyököltem. Odakinn még mindig szemerkélt. Csupán egyetlen alak tűnt fel egy pillanatra az utcán. A szomszédos épületből léphetett elő, mert hirtelen jelent meg előttem, ahogy elhaladt a pékség előtt, miközben fellobbantotta és a feje fölé emelte az esernyőjét, s már ott sem volt, csupán vörös esernyője táncolt még sokáig a szemem előtt.

A pékség ablaküvegére kövér esőcseppek ültek ki, amelyekben visszatükröződött az alakom, ahogy fejfelé a könyöklőbe kapaszkodom, a pékség a maga lefelé szálló páráival, a pult, ahogyan Anti fősorakoztatja az aprót, mellette állványról a semmibe lógó perecek, s rajtuk túl, azaz a pékség tükörképének a mélyén a frissen sült kenyerek, amelyek csonkolt testrészekre emlékeztettek. A kiszolgálónó kényelmesen beütögeti a kiflik árát a pénztárgépbe, csörög az apróval, majd Anti csörög velük, majd a szatyorról csörög, míg a baljával belenyúl egy kifliért, a szájába tömi, közben közeledik felém, a kirakat felé, és egy pillanatig összeolvad a képmásunk az utcán elhaladó nő káprázatával. Mintha a saját testemből nyúlna ki a kéz, amely a magasból a vállamra üt: „No, nem gondolod meg magad, nem kérsz egy sajtos burekot?”

Az álom

Nem tudom, láttad-e a legújabb Almadóvar-filmet, *A bőr, amelyben éleket?* Mert abban feltűnik egy tigrisnek öltözött alak, aki tulajdonképpen a plasztikai sebész (Antonio Banderas játssza a szerepét) házvezetőnőjének

a fia, aki megpróbálja megerőszkolni a sebész fogva tartott páciensét. A film több szempontból is érdekes, különösen az, ahogyan Almadóvar bosszút áll a heteroszexuális férfiakon, amikor az igazán csinos Veráról – akiért férfiként nem tudsz nem sóvárogni – (Elena Anaya bújik a bőrébe, akinek a bájai nem egy erotikus filmből lehetnek ismerősek neked, mit röhögsz?), tehát Elenát leleplezi, hogy valójában... De nem lövöm le a poént! Én most különben is csak a tigrisről szerettem volna beszélni neked. Mert a film történéseit nem mozdítja elő a megjelenése. Mért visel maszkot? Honnan vetődött oda? Nem feltételezném Almadóvarról, hogy céltalanul helyezte volna bele a filmbe, de akkor mégis mi a szerepe? Annyiban merülne ki, hogy felfedezi a rejtőző Verát, majd láthatjuk, amint a kamerák rögzítette képet nyalogatni kezdi (ismerős jelenet ez Almadóvar filmjeiből!), később pedig azt, ahogyan leteperi a nőt, mert másként nem élheti ki a vágyát? A rosszat szeretné megjeleníteni, hogy általa árnyaltabban lássuk Banderas szerepét? A sebészét, aki szerelmes lesz a volt felesége vonásaira átoperált páciensébe, akiről azt hiszi, hogy megerőszkolta a lányát? Az a legérdekesebb, hogy ebben az esetben csak Vera az ártatlan – mindaddig, míg a sebészt meg nem öli, hogy elszabadulhasson. Érdekesekek a metamorfózisok Almadóvarnál: mint valami ókori drámában vagy Kafkánál, a szerelem, a szexuális beteljesülés és a túlélés nála valakinek a halála árán teljesül. *A bőr, amelyben élekben* viszont a gyilkosság nemváltással is jár: mert a libidó a férfiakat viszi bűnbe, a megtisztuláshoz viszont nővé kell válniuk.

*

„Kár, hogy lekéstük, biztos délelőtt volt itt, olyan kis aranyos, tuc-tuc nő. Kis barátom, ha egy ilyen elkapna, másnap a klozetra is nyögve mennél ki.”

Különösebben nem lelkesedtem Anti története miatt. Hogy őszinte legyek, azt hiszem, untam is már őket. Számos hasonló története volt „Svájcbban táncoló” nőkről, pincéznőkről, „ekonomszkás” csajokról, akik nemcsak ki voltak plasztikázva, de minden vizsgájukat tízesre tették le. Így hát egykedvűen falatoztam a kiflit az autó ajtajának dőlve, míg el nem nyomott az álom.

„Pedig amikor először találkoztam vele, valami borzalmasan be voltam baszva – folytatta Anti töretlen mesélőkedvvel. – Tudod, amikor reggel úgy remeg a kezed, hogy kiesik belőle a kés... A burekkal se bírtam azon a reggelen, amikor hat óra tájt, hazafelé menet beültem a pékségbe megreggelizni. Híre van a városban annak a pékségnek. Állítólag a volt tulajdonos ott darabolta föl egy éjjel a feleségét, aztán megsütötte a kenyerekkel együtt. Hosszú időre lakat került a pékségre, ősszel nyílt ki újra. Lehet,

hogy csak pletyka, de ez csábítja oda az embereket. Persze, hogy oda tértem be én is azon a reggelen.

Mivel az égvilágon senki sem nyitott be hozzám, még a nyugdíjas nénikék se, hogy a tegnapi reggel megmaradt zsákos kenyeret megvegyék, oda telepedett mellém az asztalhoz. Nincs az a ketchupmennyiség, ami a whisky-guaránát feledtetné! Pedig igyekeztem, kis barátom, hogy végül a burek csúszkált a ketchupban. A lány a műanyag flakon fedelével kezdett el játszani: megpöccintette az ujjával, hogy a kupak pár centire előregrott az asztalon, aztán szépen visszapörgött a kezébe. Később aztán, elunva a játékot, a tenyerével feltámasztotta a fejét. Majd' megveszek az olyan nőért, akik ha összekuporodnak ültükben, a lapockájuk mentén, a hónaljuk alatt egy kis dombocska képződik. Ennek a lánynak pedig a fehér rövid ujjú alatt kis halmocska emelkedett.

– Hogyhogy nem loptak el még téged erről a környékről? – kérdeztem tőle.

– Ki lopna el? Láthatod, még a nyugdíjasok se ébredtek föl, hogy elviigyék a zsákosat.

– Kinek? Maguknak?, a kutyájuknak?, áh, még kutyára se telik nekik, inkább kicsapják őket, a mi utcánkban már falkába verődtek a kóbor kutyák, s mint valami tigrisek, vetik rá magukat a szemetes konténerekre.

– Még nem láttad azt a ramazúrit, amit az udvarban csinálnak éjjelente! A múltkor megtámadták a tulajdonost.

Annyira azonban a tulaj se lepődhetett meg a vicsorgó kutyák láttán, mint a lány, amikor a szavaira az ölében landolt a burekom. De a meglepődöttsége csak pár másodpercig tarthatott, mert olyan természetességgel nyúlt utána, s tette vissza a tányéromba, hogy rögtön elhatároztam, ez a nő meglesz nekem.

– Igazán részeg lehetsz, ha már a reggelid is tengeribeteg – mosolydott el.

– A legjobb helyen kötött ki – válaszoltam.

A számlát viszont, amelynek a hátoldalára ráírta a mobilszámát és a nevét, hasztalan keresgéltem a következő napokban. Mígnem egy este újra a kezem ügyébe nem került a hálósobám padlóján. Anyám tehetette oda, ahogy kimosta a gönceimet. A név ugyan elmaszatólódott a cetlin, de a telefonszámot ki lehetett olvasni.

– És minek öltözöl? Pelikánnak? – kérdezte a telefonban.

– Talán. Elmenjek érted kocsival?

– Azt sem tudod, hol lakok – nevetett.

– Ha megmondod, megtudom – évődtem tovább.

– Nem illik majd a jelmezemhez a BMW-d, miszter pelikán.

– Mért, te minek öltözöl? Suttyó klosárnak?

– Talán – kacarászott –, talán.

Kis barátom, hallgass rám, két dolog kell a csajozáshoz: sötét színű selyeming és az, hogy a pult mellett állva, miután fizettél nekik egy-két italt, megforgasd őket. Óvatosan, de határozott mozdulattal megfogod a kezüket, a fejük fölé emeled, s a tenyereddel egy kört rajzolva egyszer megforgatod őket. Így csináltam azon az estén is a Sax jelmezes buliján. Pörögj csak, forduljon veled a világ...”

A tigris megjelenik

Rögtön tudtam, édes, hogy csak te kellesz nekem, amikor a jelmezemben beléptél az üvegajtón. Valami fülledt párát hoztál magaddal, amire azonnal felfigyeltem, s rögvést tudtam, hogy ez a nyugtalanságot hozó illat csakis az enyém ezen az éjszakán. Gondosan válogattad össze a ruhádat, s már akkor elképzelted, hogyan készülőtél otthon a fürdőszobában. Hogyan húztad föl először a sárga-fekete csíkos pamutzoknidat a vécékagylóra feltett lábadra, a gumipántot igazgatva a fehér combjaidon, majd láttam, amint a rózsaszín bugyidat csúsztattad fel lassan a lábszáradon, miközben kényesen nyújtóztál a tükör előtt, kidomborítva a melleidet. Tigrismintás szoknyával és vörös derékkendővel fedted el csipődet. Édes halmaidat, középtűt a halvány rózsaszín mellbimbókkal s az érdes bim-bóudvarral csipkés melltartód kelyheibe rejtetted, amelyre végül a fekete selymingedet öltötted. Minden ruhaszövet olyan vékony és finom szövésű, hogy a hidegben megduzzadt mellbimbóid átütöttek rajtuk. Legkésőbb a fülbevalódat, az elefántcsontszínű V betűket csatoltad fel, majd hajadat fekete háló alá rejtetted. Pusztán egy kis tincs szabadult el a horgolt kendő alól. Tekintetünk már a beléptedkor összeakadt, de te kacéran elkaptad. Sohasem láttalak még azelőtt.

Feküdj csak kényelmesen az ágyra, vond magad alá a lábaidat, s igen, kortyolj még egy pohár vodka-juice-t. Csillog a szemed. Nézz csak körbe, itt senki sem zavarhat, az egész emelet a miénk. Nincs, ami elvonhatná a figyelmünket. Minden kényelem az önfeledt vágyat szolgálja: a hatalmas tükör a franciaágy fejénél, a kis szekrény, melyben nyugtalanul várnak az óvszerek, a padlóra helyezett serlegben a jégbe hűtött pezsgő, a bőrszék támlájára helyezett törülközők és selyem hálóing. Narancsfű illatát érezheted a levegőben, melyet a plafonra szerelt légtérelő szárnyai megfelelő időközönként hintenek a testünkre, s a Sve još miriše na nju szólamai dübörögnek a lemezjátszóból. Érzed a jégkocka hidegét, amikor az altes-ted fölött elvonom, majd a hasadhoz érintem, végigcsúsztatom a bordáid mentén, eljátszadozom vele a melled körül, hozzádörzsölöm a mellbim-

bódhoz, majd az ajkaid közé helyezem, hogy lassan megolvadjon, s a víz a szájszegleted vonalát követve a párnára hulljon? Úgy piheg lassúdad a mellkasod a kezeim közt, mint riadt madárka a kalickában. Emeld feljebb alsót tested, hogy a pinád eddig bejáratlan tájaihoz is hozzáférhessek. Nézd, hogy csillan meg az altest magasságába állított rőt fényű lámpák fénye az acélon. Lásd, hogyan válik el hús a hústól a szeméremdombod alatt és az acél mentén a szeméremdombod fölött: a sebet elfutja a vér.

Először az ujjammal tágítom ki a vágást. Szép lassan végigvonom a bőröd a kifordult zsírszövet alatt, majd lassan becsúsztatom az egész tenyereimet, a csuklómat, majd az alkaromat. Érzem szerveid ijedt löktetését, a forró belek áramlásait az izmok alatt. S csúszom befele tovább, lábammal nekirugaszkodva az ágyról, hogy kagylóformává gyűrődik az ágy huzata. Tolom befelé magam a sebeden keresztül, hogy teljesen egygyé váljunk. Jobb karomat a jobb karod szövetei alá fúrom, bal tenyerem kifeszíti bal tenyered, arcom felveszi a te arcod vonásait, combjaink és lábszáraink egygyé válnak. Méhedben rejtem el férfiaságom. A teremtés befejeződött.

*

Anti a külvárosi házuk emeletét alakíttatta át kéjlakká. A földszinten lakók nyugalmát egy dupla tölgyfa ajtó védte az emelet hangoskodásai ellen. Valaha egy kisebb bordélyház működött a két nagy szobában. A padlótól a plafonig érő tükör mögött, ahol most illatosítópárnák közt két sorban Anti fekete és fehér csikos, szürke ingei lógnak vállfákon, valamint a nyolc pár cipője sorakozik, azaz a gardróbban öltöztek és vetköztek a Szegedről aznap este áthozott lányok, hogy a tágasabb s a közeli kis erdőre néző szobában vetközzenek Szabadka nemrég felkapaszkodott tehetős politikusaiknak, bizniszmeneknek, s mindenki másnak, aki a belépőt meg tudta fizetni. A kisebb szoba már abban az időben is a röpké szeretkezések színhelye volt. Nem egy neves demokrata, VMSZ-es és szocialista városi vezető testének vonalát őrizte meg a hatalmas franciaágy. Az emelet még mindig tartogatott valamit az ondók fanyar illatából, a szegedi lányok pihegéséből, s amikor működésbe lépett a légkeverő, lapátjai a sztriptíztáncok sodrását idézték.

A házi italospult bárszékére ültem le, magam alá vonva a lábaimat.

– Kis barátom, amikor ez a hely elindult, tizenkilenc éves voltam, még azt sem tudtam, hogy a pinát előlről vagy hátulról dugják. De aztán azt is megtanultam, hogy nincs az a bugyi, amit egy ötszázas le nem csábít.

A kéjestről felvételek is készültek, amelyet ajándékként adtak a távozó vendégeknek. Egy mellet formázó bögre („Negyedik osztyáltárs-

nőidtől”) és egy „Legfaszább ember a világon” feliratú ezüstserleg mellett, a fél polcot eltakaró síkképernyős házimozsi fölött most is ott sorakoztak a gazdátlan DVD-k. El tudom képzelni Antiról, hogy az elajándékozott videókról is készített másolatot, hogy a nemrég alapított kereskedelmi vállalatához csak előre bejelentett inspektorok érkezzenek. Antiban lehetett már pár whisky, mert ma is bő lére eresztette történeteit.

– Akkor lett elegendő az egészből, amikor egy reggel egy bebaszott szoci nyalogatni kezdte a házimozsi képernyőjén a sztriptízelő nőket. Olyan kéjesen nyalogatta, hogy egyszerre szóhoz sem jutottam. S ez az idióta most bent ül a városi képviselő-testületben... Tudod, kis barátom, sok ocsmány-ságot láttam, de ez mindent fölözött. Az egyik haverom apja medikakorában csak a szűz lányokat hajtotta, s a valamikori sikereiről szívesen dicsekedett társaságban. De sokáig nem értettük, hogy a belső szoba lepedőjén mért marad a kurvák után vérfolt. Egyszer azonban az egyikük elszólta magát, hogy egy százasért hajlandó volt belemenni, hogy szex közben az apa egy borotvával vagy valami szikével apró vágást tegyen a nuniján. Erre azonban még azt mondtam, hogy ha hagyják, akkor csinálja csak. Talán még élvezték is... Viszont én nem hagytam, hogy az a szoci még egyszer összeszopja a házimozimat.

A későbbi vállalkozásai során azonban mégis nagy hasznát vette Anti a szocialista képviselőnek és a haverja apjának. A városi tanács tag elintézte, hogy a vámon ne akadékoskodjanak azoknak az autóknak a papírjaival, amelyeket az a munka nélküli orvos hajtott be az országba, aki a nőket másodszer is megfosztotta ártatlanságuktól.

*

– Láttam valami ártatlanságot a tekintetében. Már akkor felfigyeltem rá, amikor megláttalak a pékség kirakatában állni. Talán észre sem vettél, ahogyan kiléptem az épület hátsó kapuján röviddel a megérkezésed után.

– De igen, észrevettem. Az esernyőddel bajlódtál, majd elsiettél a pékség előtt.

– Hát te meg kit láttál? – tette a vállamra a kezét. – Valami jó csajt? Ilyen időben a jó csajok még alszanak, kis barátom. De majd este... Megmutatok neked egy olyan nőt, ekonomszka, de olyan jó segge van – a kiflit tartó kezével egy félkört írt le a levegőben.

– Áh, senkit – haboztam. – Csak egy fekete esernyő sétált el a kirakat előtt – feleltem neki.

– Piros az esernyőm – nyújtózt el mellettem az ágyban –, piros, mint a vér, háámm – ásitott. Sejtettem, hogy este a Saxba mentek, a fanszer

barátod haverjának aznap születésnapja volt. Csábított az az ártatlan tekinteted.

– Hé, te vadásztál rám? – csúsztattam be a karomat a dereka alá, majd egy hirtelen mozdulattal magam felé vontam.

Rosszul éreztem magam, melegem volt, és a két pohár vörösbor gyorsan a fejembe szállt. Kicsit már szédültem is, a szerb turbófolk pedig a dobhártyámat sértette. Egyik cigarettáról a másikra gyújtottam a sötétnek támaszkodva, s azt figyeltem, ahogyan a két pincérnő a kisujjával kevergette a koktélok. A születésnapos is igen hamar elázott, s egyre fényesebb szemekkel fizette az újabb és újabb köröket nekünk, s az egyre csak hömpölygő tömegben ismét felhangzott a szentenciája: „Rossz nő nincs, csak kevés alkohol.” Úgy éreztem magam, mint valami forró, olvadozó spagettiszószban, s amikor a ködgépek is működésbe léptek, Jelena Karleuša zenéje elől a szabad levegőre menekültem.

– Ha már menekülőre fogtad, határozatlankám, legalább bevallanád! – nyújt kezével ismét a petyhüdt farkam után, hogy újabb vonzalmakat támasszon benne. – Ha az ajtóban nem lépsz a lábamra, sosem történik meg ez velünk.

– Hé, de mohó vagy – igazítottam el a lábait a csípőm körül. Combjait finoman befutotta a lúdbőr. Magunkra igazgattam a takaródzót.

– Bocsánat! Attól tartok, hogy egy lépésnyivel merészebb voltam, mint ahogy azt az ismerkedés szabályai megengedik.

– Félreléptél... Másokkal is megesik – mosolyodott el a lány.

– Esetleg kárpótolhatlak egy szangriával? Mindjárt visszajövök, csak lemenjen ez a Karleuša-szám.

– Akkor már tudtam, hogy nem csak félszeg és ártatlan vagy, de hallhattam azt is, milyen hülyén fejezed ki magad zavarodban. Egészen elpirultál...

– Mondom, hogy a fejembe szállt a vörösbor. A „fanszer” barátom keresésére indultam. De azért, látom, sikerült kiengesztelnem téged a szangriával...

Nem tudtam pontosan, hogy mikor tűnt el a Saxból azzal a platina-szőke közgazdász lánnyal, akit annyira be akart nekem mutatni. Végül mégiscsak sor került a bemutatásra, de a zajban nem értettem a nevét, csak vékony, csontos ujjai maradtak az emlékezetemben. A nő aztán eltűnt a tömegben, majd újra előbukkant, Anti fekete ingének gallérjához hajolt, suttogtak valamit, s ismét eltűnt. Aztán Anti is eltűnt.

Odakinn csillagos volt az ég, és hűvös a levegő. Egy újabb cigarettára gyújtottam, s a szemközti pizzéria falához álló férfiakat figyeltem, akik a

szórakozóhelyről jöttek ki könnyíteni magukon, és sötét foltokat hagytak maguk után. Ammóniákszag terjengett a levegőben.

– Ha egy péklánynak a lábára lépsz, ne gondold, hogy könnyen megbocsát, legalább a péklapáttal jól kupán vág, vagy...

– Vagy...? – szorítottam magamhoz.

– Te meg hol a fenében császkáltál? – szólítottam meg, amikor az utcai lámpa fénykörébe ért. Láttam, hogy önfeledten mosolyog.

– Jaj, kis barátom, a szerelem, a szerelem – vihogott.

– Mondod mások tapasztalatára alapozva – vágtam vissza élesen. – Hová tűnt a legújabb barátnőd?

– ...vagy előveszi a matrac alól az éles szeletelő kését...

– Gondolom, megigazgatja valahol a sminkjét.

– Összeborzoltad a haját? – kérdeztem már csillapuló kíváncsisággal.

– ...és a fejedre szorítja az összesodort takarót...

– Csstt, kis barátom – hajolt a fülemhez. Whiskyszag és parfümének illata csapott az orromba. – Csstt! Az előbb térdelt le nekem – domborította ki büszkén a mellkasát. – Igazi...

De a szavába vágtam hirtelen támadt dühvel.

– Anti, ez a szerelem? – kérdeztem elfúló hangon. Láttam, amint arcáról hirtelen leolvad a mosoly.

– ...majd amikor már nem rángat a görcs, először a mellkasodat vágja fel szép lassan, hogy amikor már elég széles a seb, a kés pengéjét óvatosan a húsd és a bőröd közé csúsztassa. Semmi sem sérülhet meg! Így lesz csak az izmaidból szép cipó, a karjaidból francia kifli, a combjaid elég vastagok, hogy egy félkilós barna kisüljön belőle, a rüsztdöböl lepény készül... De mit kezdjünk ezzel a még mindig ágaskodó jószággal?

Egy újabb férfi állt oda a pizzéria falához. Erős sugárban tört ki belőle a vizelet, amely pár percre elnyomta a Tihi ubica szólamait.